

Là em không tốt

“...”

“Là em không thể yêu anh như những gì anh mong muốn...”

Em rất tệ.

Em chỉ biết nghĩ đến những cuộc vui của bản thân mình và để anh lại...

Em chỉ tìm đến anh khi cuộc chơi đã tàn, em coi anh là nơi để lui về khi đã chẳng ai còn vui vẻ bên mình nữa.

Em lợi dụng sự yêu thương anh dành cho em để đổi lấy là những cuộc ăn chơi thâu đêm suốt sáng, những ngày rong chơi không cần lo nghĩ gì...”

“Linh...”

“Anh, anh đừng nói gì cả, đừng nói, nó sẽ khiến anh mệt mỏi hơn...”

Anh hãy lắng nghe em... Em yêu anh và em xin lỗi anh rất nhiều...

Em rất yêu anh..”

...

Linh ngồi gần lại bên anh hơn, bàn tay cô nắm chặt lấy tay anh như sợ rằng nếu cô buông ra thì anh có thể rời đi bất cứ lúc nào. Cô trân trọng cái giây phút này, cái giây phút mà cô có thể ở bên cạnh anh, trò chuyện với anh - điều mà bấy lâu nay cô chẳng hề làm.

Cô giữ chặt đôi bàn tay lạnh lạnh ấy, cô cố gắng sưởi ấm cho nó.

Giọng cô nghẹn ngào rồi tiếp tục câu chuyện đang dở dang.

“Anh có nhớ lúc chúng ta đến với nhau không? Cái lúc mà chúng ta vẫn còn đang học năm đầu đại học ấy...”

Anh cố gắng cự quây cái đầu nhưng lại bị cô bắt nằm im, anh cũng chiều theo ngay.

Ngày ấy cô là hoa khôi của trường, ngày ấy anh theo đuổi cô bằng những tình cảm chân thành nhất. Rồi cô đồng ý, rồi cô và anh trở thành người yêu, rồi cô và anh sống chung cho đến tận bây giờ.

Cô luôn chơi bời theo đúng phong cách một đứa con gái kiêu kì, chảnh chọe. Cô luôn hòa mình vào những cuộc chơi mà quên đi anh đang ở nhà đang đợi mình. Chẳng có cuộc chơi nào là cô bỏ lỡ, chẳng có trò vui nào mà cô không tham gia... nhưng cô lại luôn bỏ lỡ anh.

Cô đã hòa mình vào những thú vui riêng thì cho dù có ai đợi cô, có ai ngóng cô đi chẳng nữa thì đều vì bỏ lại một góc.

Cô nhận tâm để anh một mình trong ngày sinh nhật rồi vui vẻ du ngoạn bên ngoài với đám bạn.

Những lần đi bar cô đều ăn mặc hở hang anh liền từ tốn mang chiếc khăn nhung đẹp để ra khoác cho cô nhưng đổi lại là cái hất tay lạnh lùng và câu nói khiến anh đau lòng “Mặc kệ tôi!”

Cô bay nhảy nơi âm nhạc xập xình, cô xõa và quên hết đi mọi sự đời, quên cả anh đang ngồi một góc trong nhà đợi cô cùng với chiếc bánh sinh nhật mừng tuổi 24.

Anh đi tìm cô vì sợ cô sẽ xảy ra chuyện nhưng lại để rồi phải thấy một cảnh tượng không hề vui vẻ chút nào : Cô hôn một người đàn ông khác và chọc ghẹo anh.

Lúc đó anh rất tức giận, nhưng, anh yêu cô nhiều, tình yêu anh trao cho cô không lớn lao, cao cả như bao người khác nhưng đủ để cô hiểu rằng anh yêu cô như thế nào. Vậy mà cô lại không quan tâm, cô hờ hững trước thứ tình cảm chân thành ấy.

Mỗi lần cô uống say thì anh đều phải là người chăm sóc, anh chăm lo cho cô từng chút một, anh đón cô từ vòng tay những người bạn. Cô say, cô chẳng hề biết rằng anh đang quan tâm cô như thế nào.

Những ngày đi du lịch cô đều tách khỏi anh mà đi cùng đám sinh viên nam trong trường, cô mặc kệ anh bởi cô luôn cho rằng anh yêu cô nên dù có như thế nào thì anh vẫn sẽ yêu cô. Cô chẳng cần lo lắng điều gì cả. Cô chỉ mặc sức cho bản thân vui vẻ. Lúc cần cô sẽ giữ anh lại, lúc không cần cô sẽ để anh tự do.

Mỗi bữa ăn, anh và cô ngồi đối diện với nhau, những câu chuyện họ trao đổi một cách ngắn gọn, nhạt nhẽo đến lạnh người. Anh hỏi thì cô trả lời, anh không hỏi cô cũng chẳng nói gì nữa, hai người chỉ im lặng và tiếp tục bữa ăn. Đấy đâu phải tình yêu.

Mọi thứ cứ tiếp diễn như vậy, cuộc sống vẫn diễn ra theo quy luật của tự nhiên và điều gì đến rồi cũng sẽ đến.

...

“Chúng ta chia tay đi!”

“Tại sao chứ? Anh chán tôi rồi à? Hả? Hay anh không chịu nổi tôi?”

“Không phải... anh...”

“Dừng, anh không giữ đúng lời hứa, quả nhiên người đàn ông nào cũng vậy....”

“Không phải mà Linh... anh...không phải...”

Dừng cố gắng giữ thân thể mình đứng vững vàng.

“Thôi, anh im đi!”

Linh quay lưng bước đi, bàn tay anh vươn ra cố gắng kéo lấy cô lại. Đôi tay gầy guộc chơi vơi giữa mảng không trung lạnh ngắt. Anh mất đà, cả cơ thể nhào xuống nền đất.

Ụch.

Anh rất đau, đau đớn vô cùng tận.

Nỗi đau về thể xác đã lớn rồi nỗi đau, nỗi mất mát về tinh thần lại còn hơn cả.

Anh ngã xuống, hô hấp trở nên khó khăn. Cô nghe tiếng vẫn thản nhiên bước đi, cô vẫn muốn ngoái lại nhìn anh nhưng cái lòng kiêu hãnh của cô lại ngăn cản cô.

Cô chẳng may may để ý đến sự thay đổi của anh bởi cô đâu có giây phút nào quan tâm đến anh.

“Li...Linh... anh... yêu...”

Cái quay lưng lạnh lùng ấy của cô đã khiến cơ thể cô trở nên mềm nhũn. Cô giật mình hoảng hốt nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản.

“Này, anh đừng giả vờ nữa, đứng dậy đi...”

Anh không đáp cô, chỉ cố gắng đứng dậy. Nhưng anh quá mệt rồi, anh không gượng dậy được nữa. Cả cơ thể nằm bất động trên sàn

Linh sợ hãi lại gần, cô hoảng hốt và sợ hãi tột cùng khi thấy anh nằm ngất ở trên sàn. Linh nhanh chóng cầm điện thoại và gọi xe cấp cứu.

Tiếng còi xe khiến cô run bần bật, cô nắm chặt lấy tay anh, nước mắt hòa vào tiếng khóc thê lương.

Trước mắt cô là anh. Là người đàn ông yêu cô hết mực, là người sẵn sàng chờ đợi cô sau mỗi cuộc chơi, là người chẳng chê trách bất cứ điều gì cô làm, là người quan tâm và yêu thương cô nhất. Nhưng cô luôn hời hợt với cái tình yêu vĩ đại ấy mà anh dành chọn cho cô.

Vài phút trước cô còn chẳng thèm đoái hoài đến anh, vài phút trước cô mong anh biến mất khỏi cuộc sống của cô đi. Nhưng ngay lúc này đây, khi đứng ngoài cửa phòng bệnh cô lại chẳng hề muốn điều đó một chút nào.

Nhìn anh đang quằn quại với cơn đau trong phòng khiến người cô run lên. Nước mắt tuôn không ngừng nghỉ. Chưa lúc nào cô mong anh nhanh chóng thoát qua nỗi đau này như bây giờ. Lúc này cô mới nhận ra là cô yêu anh nhiều đến nhường nào, lúc này cô mới thấy rằng bản thân mình thật khốn biết bao nhiêu. Cô thà để mình bị ung thư còn hơn là anh, anh đâu có lỗi gì mà lại

phải chịu sự dày vò ấy...

“Cậu ấy bị ung thư giai đoạn cuối!”

Lúc đó Linh chỉ biết ôm mặt khóc và tự trách bản thân mình.

Quãng thời gian qua, là cô không tốt.

...

Linh đưa tay anh lên, bàn tay cô đan vào tay anh.

“Dừng, anh đừng sao nhé, em ở đây với anh rồi...”

Anh cười, nụ cười ấy nhàn hạ lắm, nó chẳng mệt mỏi như trước đây nữa.

“Dừng, em yêu anh!”

Cô nhướn người hôn lên môi anh.

Cánh tay buông lỏng, nhịp tim ngừng lại. Chỉ còn nghe tiếng hít thở dài vô tận.

Đôi mắt cô mở to hoảng hốt. Cô chưa kịp nói hết, cô vẫn còn nhiều thứ muốn nói với anh. Tại sao lại như vậy?

Linh gào lên, nước mắt cô không ngừng rơi, bàn tay vẫn siết chặt lấy tay anh.

“Dừng... Dừng....”

Tiếng khóc vang vọng khắp dọc hành lang, thê lương vô cùng.

Hóa ra tình yêu thật khó khăn, lúc yêu sâu đậm nhất lại là lúc ông trời lấy tính mạng con người ra để đùa giỡn. Hay tại cô không trân trọng tình yêu ấy nên đây là cái giá mà cô phải trả.

Tiếng khóc vẫn còn vang mãi.

Linh gục xuống giường, nước mắt ướt đầm một khoảng rộng.

“Em yêu anh... Dũng”

Mắt anh đã nhắm lại nhưng dường như nụ cười vẫn hiện hữu trên môi anh.

Có lẽ thời gian qua anh đã phải trải qua rất nhiều sự mệt mỏi, giờ ông trời đã ban cho anh thời gian để nghỉ ngơi, nhưng đó lại là nỗi đau của cô.

#KH

Thời gian có thể làm thay đổi tất cả, đó là chân lý của chân lý

Cô đơn vào đời - Dịch Phấn Hàn